

מ"ת 4880/01/16 - מדינת ישראל נגד חסן אזברגה (עציר) - לא בעניינו, חאסן אטרש (עציר) - בעצמו, חסן אבו ארביעה (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

26 ינואר 2016

מ"ת 4880-01-16 מדינת ישראל נ' אזברגה(עציר) ואח'

לפני כבוד השופטת בכירה שוש שטרית

מדינת ישראל

המבקשת

ע"י ב"כ עו"ד מזור טפירו והמתמחה שרון לוי

נגד

המשיבים

1. חסן אזברגה (עציר) - לא בענינו

2. חאסן אטרש (עציר) - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד עידו פורת

3. חסן אבו ארביעה (עציר) - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד אסתר בר-ציון

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפניי בקשה למעצרים של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם, זאת על רקע כתב אישום המייחס להם עבירות של קשירת קשר לעשות פשע, הסגת גבול וגניבה בנסיבות מחמירות.

1. על פי העובדות בכתב האישום, בתאריך שאינו ידוע למאשימה במדויק, אך עובר ליום 30.11.2015 קשרו המשיבים קשר לביצוע פשע בכך שתכננו לגנוב עיזים אלפיניות ממשק עפאיים במושב עידן אשר בערבה.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, הגיעו המשיבים ביום 30.11.2015 בסמוך לשעה 21:25 למושב עידן ביחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה למבקשת, והסיגו גבול אל תוך משק 69 השייך לינון עפאיים (להלן: **המתלונן**) ולאחר מכן אל תוך דיר העיזים בכך שחתכו את מנעול הדיר ונכנסו פנימה, זאת בכוונה לבצע גניבה.

במעמד המתואר לעיל, גנבו המשיבים בצוותא חדא עם האחרים, 200 עיזים נקבות מזן אלפיני טהור אשר שווי ראש בין 2,200 ל-4,000 ₪ (להלן: **העיזים**) בכך שהובילו את העיזים אל מחוץ לדיר למרחק של כ-6 קילומטר תוך שבדרך לפחות אחת העיזים מתה, אל נקודת העמסה ובה רמפה, שם העמיסו את העיזים על כלי רכב, נטלו ונשאו אותם משם ללא הסכמת הבעלים ומתוך כוונה לשוללם שלילת קבע.

בהמשך, מכרו המשיבים בצוותא חדא את העיזים לסוחרים בהמות או מגדלי בקר באזור הדרום וחלקם אף הגיעו לשטחי הרשות הפלסטינית, תמורת כ-מיליון שקלים לערך.

2. ב"כ המשיב 1 הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ולפחות בעבירת סיוע, הסכים לקיומה של עילת מעצר ועתר להפנות את המשיב לשירות המבחן, על מנת שזה יכין תסקיר מעצר בעניינו.
3. בא כוח משיב 2 טען כי הראיות הנטענות כקושרות את משיב 2 לאירוע הגניבה מסתכמות באיכון סלולארי והאזנות סתר. ביחס לאיכון הסלולארי, טען כי הטלפון לא נתפס ברשותו של משיב 2, והקשר בין המכשיר למשיב מתייחס למס' טלפון של המכשיר אשר נרשם בדו"ח תנועה שקיבל המשיב לפני חודש ובהסתמך על חקירה במשטרה לפני שנתיים. אשר לדו"ח התנועה, אין בזה כדי להוכיח כי האדם אשר קיבל את הדו"ח הוא המשיב 2.
- אשר להאזנות הסתר טען כי שהגם שמשיב 2 הוא הדובר בשיחות, המדובר בשיחות אשר בוצעו לאחר האירוע ולא ניתן ללמוד מהן קשר של המשיב לאירוע.
4. לטענת בא כוח משיב 3, למעט השיחות המוקלטות מהאזנת הסתר אשר בוצעו לאחר האירוע, אין כל ראיה הקושרת את משיב 3 לביצוע עבירות הפריצה והגניבה המיוחסות לו. הוסיפה כי הראיות קושרות את משיב 3 לכל היותר במעורבות או בהחזקת נכס החשוד כגנוב, ובתימוכין הפנתה לחקירה השלישית של המשיב במסגרתה הודה כי קנה 23 עיזים ממאן דהוא מהשטחים.
5. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בחומר החקירה, מצאתי קיומן של ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות למשיב 2, אם כי אלה מוחלשות במידת מה. אשר למשיב 3, מצאתי קיומן של ראיות לכאורה מוצקות ביחס לכל העבירות המיוחסות לו.
6. אירוע גניבת העיזים עולה כמתואר מהודעתו של המתלונן, ינון עפאיים, מיום 1.12.2015, שם הוא מוסר כי נגנבו 200 עיזים נקבות, כיצד יצר קשר עם השכן הבדואי שלו זיאד, אשר סייע לו ולשוטר אשר הצטרף לגלות את העקבות של העיזים ולהגיע עד לנקודת העמסתן על משאית.

משיב 2-

- טלפון מס' 054-7419201 (להלן: **המכשיר הנייד**) מאוכן בזירת הגניבה ובשעות בהן בוצעה הגניבה, ועל כך אין חולק.
- המבקשת משייכת את המכשיר הנייד הנ"ל למשיב 2 באמצעות שניים. האחד, תיק פל"א 394096/2014 מתאריך 3.9.2014, שמתקציר התיק אותו הגישה, עולה כי במועד הנ"ל נתפס המשיב, אטרש חסן ת.ז. 32935280, כשהוא מסיע שני שב"חים, ובנתוני התיק נמצא כי מס' הטלפון של משיב זה כחשוד בתיק הנ"ל הוא 054-7419201.
- השני, בדו"ח תנועה והודעת תשלום קנס מתאריך 20.11.15 שניתן לאלאטרש חסן מס' זהות 32935280, מסר המשיב מס' טלפון נייד- 054-7419201. עפ"י דו"ח התנועה שניתן למשיב בצומת היישוב חורה, ובשל צמיגים לא תקינים, **עולה כי שוטר התנועה זיהה את המשיב כנהג הרכב עפ"י תעודת זהות ותמונה במסוף.**
- לשאלתו של החוקר הכיצד ביום 3.9.14 מסר בחקירתו במשטרה את מספר הטלפון 054-7419201, התחמק ולבסוף ענה **"אולי החוקר שם אותו בטעות, זה לא שלי"** (ר' הודעה ראשונה עמ' 2 ש' 33).
- בהודעתו מיום 30.12.15 (הרביעית) חזר ונשאל בקשר למס' נייד 054-7419201 והשיב **"אף פעם לא היה מספר כזה"** (עמ' 2 ש' 17), בהמשך ומשהוטח בפניו דו"ח תנועה מתאריך 20.11.15 שניתן לו בצומת חורה, עמוד 2

ובו צוין מס' הטלפון הנייד שלו - 054-7419201, ענה "זה לא אני, אני לא קיבלתי שום דו"ח תנועה כנראה התחזו בשמי, אין לי רכב כזה" (עמ' 2 ש' 25).

בהודעתו מיום 23.12.15 ולשאלה מה יש לו לומר נגד החשדות נגדו, השיב "אני לא יודע מה להגיד", הכחיש כי גנב את העיזים וטען כי אינו יודע היכן מיקומו של הישוב עידן וכי לא היה דרומית לדימונה מזה תקופה ארוכה "לא עברתי שם כמה שנים" (עמ' 4 ש' 89), זאת בניגוד לעולה מאיכון המכשיר הנייד המיוחס לו.

בהאזנת סתר שבוצעה למכשיר הנייד, אשר אין חולק כי הוא מכשיר שברשותו של משיב 2, בשיחה שבין מי שמכונה הגבר לבין משיב 1 (נקרא בשיחה אבו עלי), לא נמצא כי המשיב קושר עצמו לאירוע הגניבה ו/או כי משיב 1 קושר את משיב זה לאירוע הגניבה. יחד עם זאת, לא יכול להיות חולק כי מדובר בשיחה מחשודה, ועולה חשש הן מדבריו של משיב 1 והן מדבריו של משיב 2, באשר לאותה "סופה" שהם מחכים שכבר תחלוף, כשהם מנחים זה את זה שלא לשוחח עם אחרים, לרבות עם יונס, אשר נחשד כבעל המשאית אשר הובילה את העיזים ממקום הגניבה והלאה ואשר עד היום הוא בבריחה (ר' שיחה 201 מיום 10.12.15 בשעה 8:42).

בשיחה 63 מיום 15.12.15 בשעה 10:02 זוהי משיב 2 משוחח עם משיב 1, גם שיחה זו אינה קושרת את המשיב ישירות לאירוע, אולם תוכנה אין חולק, מחשיד.

בהודעותיו במשטרה ולאחר שהחוקר משמיע באוזניו את השיחות (שיחה 201 ושיחה 63), חוזר ומכחיש המשיב כי הוא זה הדובר בשיחות וחזר וטען "זה לא אני" (עמ' 5 ש' 99,115). בהמשך, ורק בחקירתו הרביעית, משנה המשיב מגרסתו ומודה כי הוא זה המשוחח עם משיב 1 בשיחות 201 ו-63 (עמ' 6 ש' 132-135). משנתבקש ליתן הסבר לתוכן השיחות, מסר "סתם מדברים" (עמ' 6 ש' 137), והוסיף כי אינו זוכר מה דיברו "אני לא זוכר מה אנחנו דיברנו אפילו" (עמ' 6 ש' 142).

הגם שתוכן השיחות, אינו קושר את המשיב לאירוע הגניבה, הכחשתו הגורפת והחוזרת ונשנית של המשיב, לפיה לא הוא זה הדובר בשיחות הנ"ל, מדברת בעד עצמה.

סיכומם של דברים, ניסיונו של המשיב להרחיק עצמו ממספר טלפון 054-7419201, הכחשתו כי היה סמוך למקום האירוע בשנים האחרונות, הכחשתו הגורפת והחוזרת כי הוא בן שיחו של משיב 1 בשיחות 201 ו-63, ובהמשך ניסיונו לשוות לשיחות אופי של "סתם דיבורים", זאת, לאחר שהודה כי אכן הוא בן שיחו של משיב 1 - מהווים חיזוק לאיכון הטלפון הנייד המשוך לו בזירת העבירה ובזמן המשוער של ביצוע הגניבה, אם כי יש להוסיף כי עצמת הראיות אינה גבוהה.

משיב 3-

התשתית הראייתית המבססת את האישומים נגד משיב זה, עיקרה בהאזנות הסתר, בשיחות עם משיב 1 ועם מעורבים אחרים באירוע, שיחות אשר לא מותירות ספק למעורבותו העמוקה באירוע.

בהודעתו מיום 23.12.15 מכחיש כל קשר לאירוע "אני באמת, אני לא יודע שום דבר" (עמ' 3 ש' 73), ומרחיק עצמו מכל קשר עם איימן אבו רביע, הוא האיש ברשותו נתפסו 23 עיזים מתוך 200 העיזים שנגנבו מהמתלון (להלן: איימן). הוא לטענתו רק ראה כיצד מוציאים עיזים מביתו של איימן, שהוא שכנו "אני באמת לא יודע שום דבר אני יודע שבאותו יום תפסתם את זה אצל איימן ... ראיתי לקחו את זה מאימן ואני יודע שלאיימן אין כבשים וזה היה מוזר" ובהמשך מוסיף ומספר כי "מביתו של איימן נלקחו כ-15 או 17 עיזים לבנים או חום כזה".

לדבריו, הוא ראה את איימן כחודש לפני מעצרו של איימן "חודש לפני שנעצר" (עמ' 6 ש' 163), ולא שוחח עימו לאחר המעצר "לא. לא בא אלי ולא התקשרתי אליו" (עמ' 5 ש' 134). כמו כן, שלל משיב 3 כל שיחה עם אחרים בעניינו של איימן (עמ' 7-8 ש' 224-229).

בהודעתו מיום 27.12.15, חוזר על גרסתו לפיה אינו קשור לאירוע גניבת העיזים ולא לעיזים שנמצאו אצל איימן (ע' 7 ש' 186-201).

מהודעתו השלישית מיום 30.12.15, חזר המשיב ודבק בגרסתו כי אינו מעורב בדרך כלשהי באירוע (עמ' 3-4 ש' 65-80, עמ' 5 ש' 120-123), גם לאחר שהחוקר מטיח בו כי הוא משקר, וכי חלק מהאנשים המעורבים החלו להגיד את האמת, המשיב ממשיך וטוען כי אין לו כל קשר לאירוע הגניבה "תשמע, אני אומר לך את האמת, אני לא שייך לגניבה הזו לגמרי, לא גנבתי, אין לי חלק קטן ואין לי חלק גדול, שום דבר" (עמ' 7 ש' 219-220), ובהמשך, להבהרתו החוזרת של החוקר כי המונח "גנבת" חל גם על מי שעזר בגניבה ולאחר הגניבה, עונה משיב 3 "נכון, אתה צודק" (עמ' 8 ש' 225).

לאחר שהחוקר משמיע למשיב 3 את שיחה מספר 2 מתאריך 8.12.15 בשעה 22:06, שיחה בין המשיב לאיימן, מיד לאחר שחרורו של איימן מהמעצר, טוען המשיב כי זה לא הוא מדבר עם איימן "זה לא אני מדבר פה" (עמ' 10 ש' 298).

בהמשך חוזר וטוען כי לא הוא הדובר בשיחה (עמ' 11 ש' 331, 335, 340, 344). החוקר ממשיך ומשמיע למשיב את שיחה מספר 35 מתאריך 9.12.15 בשעה 09:32, והמשיב חוזר על טענתו "זה לא אני" (עמ' 12 ש' 379).

בתקציר השיחה גבר שואל את חסן (הוא המשיב 3) אם לא ראה את הבחור של אתמול (איימן). חסן עונה כי ראה את איימן, אשר אמר לו שהוא אדיוט שגילה לאשתו ש"הן" שלו (של חסן). בהמשך איימן מוסר לחסן כי הוא מתבייש על שעשה כן ומוסיף שגם אביו רצה לדעת של מי "הן". בתמצית הדברים יאמר, כי עולה מהשיחה שהשניים משוחחים על אותן עיזים שהובאו ונשארו ברשותו של איימן וכן עולה חששו של משיב 3 לכך שיתגלה לאשתו ואביו של איימן כי העיזים למעשה שייכות לו, למשיב 3. עוד עולה מהשיחה כי מדובר ב-"200 ראש" כשכל ראש נמכר ב-3,000 ₪, כך לפי השמועה.

המשיב, לאחר ששומע את תוכן השיחה הנ"ל, ממשיך להכחיש ומוסר כי לא הוא, הדובר בשיחה, החוקר בשלו, ומיד לאחר מכן משיב 3 מבקש לקבל מים ומוסר כי עכשיו יאמר אמת.

משלב זה, משיב 3 משנה את גרסתו ומספר כי קנה את העיזים אשר נתפסו אצל איימן מתושב השטחים שאינו מכיר, מודה כי הוא זה הדובר בשיחות שהושמעו לו במהלך חקירתו ואף נוקב בשם של בני שיחו (עמ' 18 ש' 585-588).

בהמשך מעומת משיב 3 עם שיחות נוספות, ביניהן שיחה מספר 95 עם תאמר אבו שחיטה מיום 9.12.15 בשעה 13:45 ושיחה 114 עם משיב 1 מתאריך 9.12.15 בשעה 15:13, למרות תוכן השיחות המסבך עד מאוד, בוחר משיב 3 לענות בצורה מעורפלת ולדבוק בגרסתו החדשה כי קנה את העיזים ולא ידע שהן גנובות.

הסבריו של משיב 3 מחווירים ולא משכנעים, בין היתר על רקע התשתית הראייתית בשיחות המוקלטות. הכחשתו לאורך שלוש חקירות את דבר הקשר בינו לבין איימן, הכחשתו כל קשר לאירוע ועד להטחת תוכן השיחות בפניו, כשאז משנה גרסתו, מהווה חיזוק ממשי לתשתית הראייתית אותה הניחה המבקשת.

ניתנה והודעה היום ט"ז שבט תשע"ו, 26/01/2016 במעמד הנוכחים.

שוש שטרית , שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לעיון ולמתן החלטה בעניינם של המשיבים 2-3 ליום 31.1.2016 בשעה 10:00.

המשיבים 2-3 יישארו במעצר עד החלטה אחרת ויובא לדיון באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום ט"ז שבט תשע"ו,
26/01/2016 במעמד הנוכחים.
שוש שטרית , שופטת בכירה